

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สามเกลอ

พล, นิกร, กิมหงวน

วิญญาน เจมส์ ดีน

ป. อินทรปาลิต

ดึกสงัดคืนวันนั้นฝนตกพรำ

ภายในห้องนอนของสี่สหายหนุ่ม ที่ดึกเล็ก หรือดึกใหม่ พนัส สมนึก และ ศาสตราจารย์ดำรง กำลังหลับสนิทอยู่บนเตียงนอนของเขากรนเสียงลั่นห้องด้วยเสียงสูงเสียงกลางและเสียงต่ำ

สถาปัตยกรรมมหาบัณฑิตนพ การณวงศ์ ลูกชายของนิกรยังไม่หลับ เขานั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนแบบคร่ำเคร่งอยู่กับงานของเขา คือแปลนโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งแห่งหนึ่ง ซึ่งเจ้าของจะสร้างในย่านบางกะปินี้ให้เป็นโรงภาพยนตร์ที่ทันสมัย และใหญ่ที่สุดในกรุงเทพ ฯ

เสียงกรนของเพื่อนเกลอทั้งสามทำให้สมาธิของนพเสีย เขาคำนวณตัวเลขผิดพลาดบ่อย ๆ เมื่อพริบตาเสียดังกรนเสียงดังกว่าเพื่อน เขาก็เงยหน้าจากโต๊ะเขียนแบบมองดูลูกชายของสี่หงวนอย่างเคือง ๆ แล้วนพก็เอ็ดตะโรลั่น

“กรนแต่พอหอมปากหอมคอซีไวย้ายดี เกรงใจคนทำงานบ้าง”

สมนึกหยุดกรนไปชั่วขณะแล้วตอบว่า

“คนนอนหลับสนิท มันก็ต้องกรนซีไวย”

ร.อ.นพจู้ปาก

“นอนตะแคงซีจะได้ไม่กรน เสียงกรนของแกน่าจะกะหวัดโรงสี หนวกหูจะตายท่า”

เสียดี้โบทมือให้

“ขอโทษทีเพื่อน” แล้วเขาก็พลิกตัวนอนตะแคงก่ายหมอนข้างอมยิ้ม และหลับต่อไป ขณะนี้เป็นเวลา 1.00 น.ของวันใหม่ อากาศเยือกเย็นขึ้นตามลำดับ ร.อ.นพสนใจกับงานของเขา เขาทำงานอย่างประณีตเรียบร้อย แบบโรงภาพยนตร์ที่สวยงามที่สุด

ลมพัดมาวูบหนึ่ง นพได้กลิ่น โอคิโค โคลงจันชนิดหนึ่งปลิวมาต้องจมูกเขา แล้วเขาก็ได้ยินหมาหอน เมื่อตัวหนึ่งหอน อีกหลายตัวก็หอนรับท่ามกลางฝนพรำ

“ฮือ” นพอุทานขึ้นอย่างหัวเสีย “ไม่รู้ว่ามันจะหอนหาหอกอะไร อ้ายเรายังกลัวผีอยู่ พ่อบอกว่าหมามันหอนเพราะมันเห็นผี ขึ้นมุกเข้ามาในห้องนอนมันย่นตากดวงโบ้ ภูเห็นจะชักแน่ มนุษย์ธรรมดาถึงมันจะเก่งกาจสักเพียงไหนก็พอจะสู้มันได้ แต่ถ้ามันเป็นผีละก็ไม่มีทาง”

ประตูห้องนอนซึ่งปิดไว้เฉย ๆ โดยไม่ได้ใส่กุญแจเปิดออก ลูกชายของนิกรสะดุ้ง
เหือกสุดตัว ออกันขวัญแขวน หน้าซีดเผือดเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวผี ใบหน้าของผู้กองนพซีดเผือด
นัยน์ตาที่จ้องมองผู้ที่ยกมือ ๆ ก้าวเท้าเดินเข้ามาในห้องนอนนั้นบอกความหวาดกลัวถึงที่สุด ความรู้สึก
บอกตัวเองว่าชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง ใบหน้าหล่อเหลาผู้นี้ต้องเป็นผีปีศาจแน่นอน และแล้วนพก็ตกใจ
แทบช็อกเมื่อเขาจำได้ว่าหนุ่มผู้นี้คือเจมส์ ดิน คาราภาพยนตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของฮอลลีวูด ซึ่งถึงแก่กรรมไป
นานแล้วจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากรถสปอร์ตที่เขาขับเอง นพเป็นแฟนของเจมส์ ดินคนหนึ่ง เรื่องที่เจมส์
ดินแสดงทุกเรื่องเขาคูมาแล้วที่สหรัฐอเมริกา

ร.อ.นพพยายามปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง และกล่าวทักเจมส์ ดินด้วยเสียงสั่นเครือโดย
ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง

“เจมส์ ดิน.....คุณหรือนั่น”

เจ้าหนุ่มรูปหล่อ ผู้สวมกางเกงขายาวแบบบลูยีน และสวมแจ็กเก็ตสีแดงเพลิงยิ้มให้เขา
เดินเข้ามาหยุดยืนข้างโต๊ะเขียนแบบ ทำให้เห็นตัวลั่นเหมือนลูกนก

“ครับ ผมเอง” เจมส์ ดินตอบเป็นภาษาอังกฤษเสียงหนัก

นพกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“คุณเป็นผีหรือเป็นคน”

“ก็ผีน่ะซีครับ”

“อู๊ย แล้วมาหาผมทำไม คุณเพิ่งจะไปหลายปีแล้ว เมืองไทยกับอเมริกาอยู่ห่างไกลกัน
คนละซีกโลก ไปที่ขอบ ๆ เอะครับ”

“ได้โปรดเถอะครับผู้กองนพ ผมหนีเขามาครับ เขากำลังติดตามจับผม ผมก็ต้องหลบ
เข้ามาในบ้านคุณก่อน”

“ใครติดตามคุณ.....”

“ก็พวกนายผีน่ะซีครับ อย่างที่ผมเคยครับ ถ้าไม่จำเป็นผมจะไม่หลอกหลอนคุณเป็น
อันขาด” พูดจบเจมส์ ดินก็ถือวิสาสะนั่งลงบนเก้าอี้วางตัวหนึ่งข้างโต๊ะเขียนแบบ ท่าทางของเขาดูจะ
เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมาก “ขอน้ำให้ผมดื่มสักหน่อยได้ไหม ผมมาจากดินแดนที่อุณหภูมิสูงถึง 50 องศา
เซ็นติเกรด ร้อนขนาดน้ำลายในปากเดือดเซียวครับ อมไข่ไก่ไว้ในปากสองสามนาทีก็กลายเป็นไข่ต้ม”

นพยิ้มออกมาได้ ปัสสาวะเจมส์ ดินมาพบเขาในสภาพของมนุษย์ธรรมดา ความ
หวาดกลัวของเขาจึงค่อย ๆ ลดน้อยลง

“ร้อนอย่างนี้คุณสวมแจ็กเก็ตขนสัตว์”

“ก็ต้องทนเอาครับ เพราะเป็นสัญลักษณ์ของผม เจมส์ ดิน ต้องสวมแจ็กเก็ต หรือ
สะเว็ตเตอร์แขนยาว ถ้าไม่ยังงั้นก็ไม่ใช่เจมส์ ดิน”

ร.อ.นพผุดลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปทางด้านขวาของห้องซึ่งมีตู้เย็นขนาดจิ๋วตั้งอยู่ริม
หน้าต่าง ตู้เย็นนี้มีแต่น้ำอัดลม และน้ำเย็นแช่ไว้เท่านั้น จูของได้ไม่มากนัก นพเปิดตู้เย็นออก หยิบน้ำผล
ส้มตราสิงโจโย้สำเนาของบริษัท “สี่สหายบรรจขวด” ออกมาขวดหนึ่งแล้วเปิดตู้เปิดฝาจากด้วยที่เปิด นำ
น้ำอัดลมมาให้ปัสสาวะเจมส์ ดิน

“ดื่มเสียก่อนคุณจะได้สดชื่นขึ้น หรือจะกินเหล้า”

“ไม่ละครับ ขอคุณ”

นพทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้กลมบุวมตามเดิม เจมส์ ดินยกขวดน้ำอัดลมขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว นพเลื่อนกระป๋องบุหรี่ปริการิก และไฟแช็คให้

“บุหรี่ปริยังไงครับ”

“ไม่ครับ ขอคุณ อ้า – ขอคุณมากครับสำหรับน้ำผลไม้ และไมตรีจิตของคุณที่มีต่อผม ผมมีเรื่องจะรบกวนคุณเล็กน้อย” พูดจบเขาก็สะดุ้งโหยง “เสียงหมามันหอนผมไม่ชอบเลย”

“คุณเกลียดหมาหรือครับ”

“เปล่าครับ แต่ได้ยินเสียงหมาหอนที่ไร ผมกลัวผีขนลุกชูทุกที”

“อ้าว คุณเป็นผีโง่งงกลัวผีล่ะ”

“ครับ ผีก็กลัวผีเหมือนกัน เรายังกลัวคนด้วยกันนี่ครับ เป็นต้นว่าคนอันธพาล หรือคนกักขะหายาบคาย คนหน้าด้านหน้าทอนอะไรเหล่านี้ ใคร ๆ ก็ทั้งเกลียดทั้งกลัว ผีก็เหมือนกันครับ ผีที่สุภาพเรียกว่าสุภาพบุรุษผีนั่นหายาก”

เสียงร.อ.สมนึกกรนขึ้นอีก เพราะเขาเปลี่ยนท่าจากนอนตะแคงเป็นนอนหงาย นพหันไปมองดูแล้วร้องควาก

“เฮ้ย – เกรงใจแขกของกันข้างซีว๊วย”

สมนึกตกใจตื่นค่อย ๆ ลืมตาขึ้น พอแลเห็นดาราหนังสือลวงลับไปแล้ว เสียตึกใจ

หายวาบ

“เจมส์ ดิน” เขาร้องเสียงหลง

เจมส์ ดินยิ้มให้สมนึก

“ถูกแล้วครับ ผมเอง”

หัวใจของสมนึกแทบจะหยุดเต้น เขาร้องออกมาแทบไม่เป็นภาษามนุษย์ ริมคลี่ผ้าห่มขนสัตว์สีฟ้าคลุมร่างของเขาจากศีรษะตลอดปลายเท้า สวดมนต์ภวานาจับต้นชนปลายไม่ถูก

นพฝันยิ้มให้อดิดดาราหนังสือ

“อย่าหลอกหลอนพวกเราเลยนะครับ มีอะไรที่จะให้ผมช่วยคุณก็ว่ามา ขออย่างเดียวอย่าจำแลงแปลงกายให้หน้าเกลียดน่ากลัว หรือควักไส้พุ่งออกมาอวด”

เจมส์ ดินหัวเราะ

“ผีไม่เหมือนคนหรือครับ ผีไม่เคยหลอกญาติมิตร หรือคนที่มันรักมันชอบ แต่มนุษย์หลอกไม่เลือก หลอกเสียจนพวกผมต้องเรียนวิธีการหลอกหลอนจากพวกมนุษย์”

นพยิ้มแห้ง ๆ

“คุณดิน”

“ครับ”

“ศีรษะของคุณมันกำลังโตขึ้นทุกที แฮะ แฮะ อย่าเล่นอย่างนี้เลยครับ อ้าว ๆ คอคุณยาวขึ้นผิดปกติ อย่างน่า”

เจมส์ ดินหัวเราะชอบใจ บังคับร่างกายของเขาให้มีส่วนสัดเป็นมนุษย์ตามเดิมแล้วเขาก็ยกมือไหว้ลูกชายของนิกร

“ผมล้อเล่น และลองซ้อมทำยัดหุ่นคุณนะครับ ผมอาจจะยัดคอของผมออกไปให้ยาวตั้งสามสี่เมตรก็ได้ อยากดูไหมล่ะครับ”

“อย่าดีกว่าครับ ผมอาจจะช็อคตาย คุณจะให้ผมช่วยอะไรก็ตามมา”

อดีตดาวหนังช็อกก้องโลกยิ้มให้ ร.อ.นพ

“ผู้กองจะรังเกียจไหมครับ ถ้าผมจะขออาศัยอยู่ในร่างของคุณสักสองสามวัน หมายความว่าผมจะสิงอยู่ในร่างของคุณนั่นเอง ซึ่งคุณจะไม่ได้รับอันตราย หรือเดือดร้อนอะไรเลย”

“แล้วคุณจะเข้าสู่ร่างผมได้อย่างไร”

“ผมก็เข้าทางทวารของคุณนะซีครับ”

ร.อ.นพสะดุ้งโหยง

“ทวารนะมันมีตั้ง 9 ทวาร บอกผมให้รู้หน่อยซิว่าคุณจะเข้าทางไหน”

“อาจจะเข้าทางปากทางจมูก หรือทางหูก็ได้ครับ อวัยวะตอนล่างมีทวารมักสกปรกผมคงไม่เข้าทางนั้น”

นพนั่งฟังด้วยความสนใจ

“ก่อนที่ผมจะตกลง คุณบอกผมก่อนซิว่าคุณมีความประสงค์อะไรที่จะเข้ามาสิงอยู่ในร่างของผม”

“ได้ครับ ผมกำลังจะเรียนให้คุณทราบเดี๋ยวนี้ พวกนายผีมันกำลังติดตามล่าตัวผมครับ ผมจำเป็นจะต้องหลบหนี คือสิงอยู่ในร่างของคุณ แล้วคุณก็จะกลายเป็นตัวผม มีกริยาท่าทางมีนิสัยใจคอเหมือนผมทุกอย่าง ใครเห็นคุณเข้าก็จะเข้าใจว่าคุณเป็นผม ไปทางไหนผู้คนจะมองคุณอย่างชื่นชม เหมือนกับที่เขาเคยมองคุณเมื่อผมยังมีชีวิตอยู่”

นพยิ้มเป็น

“ถ้ายังงั้นตกลง ตกลงครับคุณดิน คุณจะอยู่ในร่างผมสักกี่วันก็ได้ ผมคิดว่าผมคงจะภาคภูมิใจไม่น้อยถ้าใคร ๆ สนใจในตัวผม และเข้าใจว่าผมเป็นคุณ แต่ว่า.....ผมสงสัยอีกนิด ก่อนที่คุณจะเข้าสู่ร่างผม คุณจะหายตัวเสียก่อนไหม หรือมุดเข้าไปอย่างนี้”

เจมส์ ดินทำหน้าชอบกล

“ต้องหายตัวก่อนซีครับ มุดเข้าไปทั้งตัวอย่างนี้ถ้าผมจะเข้าทางจมูกคุณ ผมจะเข้าไปได้อย่างไร”

ร.อ.นพพยักหน้ารับทราบ

“เอาหรือยังล่ะคุณดิน”

“เอาซีครับ หมามันนอนอย่างนี้มันอาจจะเห็นพวกนายผีที่มาติดตามหาตัวผมก็ได้ ผมเข้าสู่ร่างคุณนะครับ”

“ครับ ตกลง ผมอยากเป็นเจมส์ ดินเต็มพีดแล้ว แต่ว่า....ผมใคร่จะขอร้องให้คุณเข้าทางปากผม”

“ครับ ผมจะพยายาม”

นพสะอึ้งเฮือก เมื่อเขาแลเห็นปิศาจของอดีตคาราหนังนามกระเดื่องหายวับไป เขาริบบนมือขวาอดกั้นเขาไว้ทันที เพราะเกรงว่าวิญญาณจะเข้าร่างเขาทางประตูหลังบ้าน

นาฬิกาวงกลมที่ผนังตึกซึ่งเป็นนาฬิกาแบตเตอรี่ไฟฟ้า บอกเวลา 2.00 น.

ร.อ.พนัส รู้สึกตัวตื่นขึ้นเพราะร่างกายของเขาได้รับความเย็นมากเกินไป เขาลุกขึ้นนั่งบนเตียงนอนของเขาคือเตียงแรกทางซ้ายมือ เตียงที่สองเป็นเตียงของนพ ถัดไปคือเตียงนอนของสมนึก และขวาสุดคือเตียงนอนร.อ.ดำรง เตียงทั้ง 4 เตียงเป็นเตียงไม้สักที่ทันสมัยราคาแพง รวมทั้งเครื่องนอนด้วย แต่ไม่มีมุ้งลวดเพราะใช้แสงไฟฟ้าสีแดงดวงหนึ่งมีรังสีฆ่ายุง และแมลงต่าง ๆ อันเป็นประดิษฐกรรมของศาสตราจารย์แรกที่ใช้เป็นประจำ และที่ตึกใหญ่ทุกห้องนอนก็ใช้รังสีทำลายยุงแบบนี้ คุณพรศักดิ์สหาย และท่านผู้ใหญ่ไม่เคยใช้มุ้งมานานแล้ว และห้องนอนก็ไม่จำเป็นต้องติดลวดกันยุง

เมื่อเห็นเตียงนอนของนพว่างเปล่า ลูกชายของพลก็หันไปทางโต๊ะเขียนแบบ และแล้วเขาก็เห็นผนังเครื่องขริมอยู่ที่โต๊ะนั้นตามลำพัง

“อ้ายนพ ตึกตื่นแล้วแจะครากตรารออยู่ทำไม นอนเสียทีเถอะเพื่อน” พนัสกล่าวด้วยความหวังดี

ร.อ.นพซึ่งถูกวิญญาณเจมส์ ดินเข้าสิงมองดูเพื่อนเกลอของเขา และยิ้มให้

“กันหนักใจอะ สคริปต์เรื่อง “ลูกผู้ชาย” เขาให้บนกันหนัก ๆ ทั้งนั้น ถ้าหากว่ากันแสดงไม่สมบทบาท ชื่อของกันก็อาจจะตกในคราวนี้ กันอาจแพ้วอล นิวแมน หรือเอลวิส เพรสลีย์ก็ได้”

พนัสกลืนน้ำลายเอือก มองดูนพอย่างแปลกใจ และเศร้าใจ

“สบายดีหรืออ้ายนพ”

ลูกชายของนิกรเค้นหัวเราะ

“ใครชื่อ่นพ กัน...เจมส์ ดิน ดาราใหญ่ หรือแกตั้งชื่อเป็นไทยว่านพก็ได้...ชื่อ

สั้น ๆ เพราะดีเหมือนกัน” พุดจบนพก็หยิบแฟ้มปกแข็งเล่มหนึ่งขึ้นมาเปิดออกแล้วอ่านคู่มือความในแฟ้มนั้น คือบทภาพยนตร์หรือสคริปต์เรื่อง “ลูกผู้ชาย” พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษบอกรายละเอียดไว้ทุกสิ่งทุกอย่างตามแบบสคริปต์

พนัสเอื้อมมือหยิบกระป๋องบุหรี่ยี่มาเปิดจุดสูบมวนหนึ่งแล้วลุกเดินเข้าไปหาเพื่อนเกลอของเขา หยดยื่นข้างแกอูที่ผนังอยู่ พอแลเห็นบทภาพยนตร์พนัสก็แสดงสีหน้าตื่นเต้น

“แกเอามาจากไหนวะอ้ายนพ นี่มันสคริปต์หนังของบริษัทยูไนเต็ดอาร์ติส”

“เอามาจากไหน.....” เจมส์ ดินนพพูดเสียงกร้าวและยกกำปั้นขวาทุบโต๊ะตั้งโครม ในบทบาทเจ้าอารมณ์ของเจมส์ ดิน “แกไม่พยายามเข้าใจกันเสียเลย เมื่อกันจะต้องแสดงเป็นพระเอกหนังเรื่องนี้ ผู้กำกับเขาก็ต้องส่งสคริปต์มาให้กันดู และท่องบนของกันนะซี”

“โธ” พนัสคราง “ไปเสียแล้วเพื่อนกู เป็นคนไทย เป็นตัวของตัวเองไม่ชอบ อยากเป็นคาราหนังฮอลลีวู้ดที่เพิ่งทิ้งไปหลายปีแล้ว.....”

นพเค้นหัวเราะถันจนเสียสติตกใจตื่นแล้วลุกขึ้นนั่งมองดูพนัสกับนพ

“กันยังไม่ตายไว้อยู่” นพเอ็ดตะโร และยกมือชี้หน้าอกตัวเอง “เจมส์ ดินยังอยู่และนั่งอยู่
นี่” แล้วเขาก็โบกมือให้สมนึก “ฮัลโหล สมนึก พรุ่งนี้ไปโรงถ่ายด้วยกันนะเพื่อน ผู้กำกับเขาจะถ่ายตอนที่
ที่กันควรมีคพกกับคู่ต่อสู้ แกะจะได้มีโอกาสเห็นโรงถ่ายทำที่อลเวงยุ่งยาก กว่าจะได้แต่ละคัททุกคนต้อง
เห็นคเหนื่อยวนวายไปตาม ๆ กัน”

เสียดี้ทำตาปริบ ๆ และพูดเสียงจ้วเจีย

“โรงถ่ายก็อยู่ในห้องนั่นนี่ไงล่ะ”

พนัสหัวเราะก๊าก เขาหันมองดูเสียดี้พลางแล้วหัวเราะพลาง

“อายนพไปเสียแล้วอายนิก มันกำลังคิดว่ามันเป็นเจมส์ ดิน”

เสียดี้ทำหน้างุน

“หน้าตามันบอกว่าเป็นเจมส์ ดินมากกว่าเจมส์ ดินนี้ไว้อยู่”

นพยกมือชี้หน้าสมนึก และแสดงอารมณ์ร้ายออกมาตามแบบฉบับของเจมส์ ดิน

“แกต้องเข้าใจกัน แกคิดตามที่กันคิดหรือเปล่า”

“ปู่ไซ้ พูดภาษาไทยที่ฟังง่าย ๆ ไม่ต้องแปลอะอะไร อายที่แกพูดนะมันภาษาฝรั่งแปล
เป็นไทยตรงตัว”

“แกไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะมาค่ากัน”

“ว่า...มึงจะบ้าก็บ้าไปคนเดียวอะอะไร ภูนอนดีกว่า พ่อแกก็เป็นคนไทย เป็นอาของกัน
แม่แกซึ่งเป็นน้ำสาวของกันก็เป็นคนไทย ปู่ย่าตายายของแกก็เป็นคนไทย แล้วทำไมแกถึงอยากเป็นดารา
หนังชาวอเมริกันที่ตายโหงไปหลายปีแล้ว”

นพทำตาเขียว

“ไม่ได้อยากเป็นไว้อยู่ แต่วิญญาณของเจมส์ ดินมาเข้าสิงกัน”

พนัสยกมือตบศีรษะเพื่อนเกลอของเขาเบา ๆ

“อย่าคิดอะไรให้ฟุ้งซ่านเลยอะ แกกำลังเขียนแปลนโรงหนัง แกก็มีใจจดใจจ่อกับพวก
ดารานาง”

“เปล่า กันสาบานให้ก็ได้ วิญญาณของเจมส์ ดินมาหากัน และขอเข้าสิงในร่างของกัน
ชั่วระยะเวลาหนึ่ง”

เสียดี้ก้มขึ้นได้ก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“จริงแหละไว้อยู่ อายนัส เมื่อในราวตีหนึ่งกันตื่นขึ้นมาแลเห็นอายนพนั่งคุยกับฝรั่ง
รูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง สวมแจ็กเก็ตสีแดง และนุ่งกางเกงบลูยีน กันตกใจก็รีบคลี่ผ้าห่มคลุมตัวของ
กันวะ อายนพถูกผีเจมส์ ดินเข้าสิงจริง ๆ นั่นแหละ”

ร.อ.พนัสส่ายหน้า และเดินกลับมายังเตียงนอนของเขา ทรวดตัวลงนั่งบนเตียง แล้วกล่าว
กับลูกชายของอาเสียดี้กิมหวาน

“ปล่อยมันตามเรื่อยเถอะอายนิก อย่าไปยุ่งกับมันเลย ที่แกเห็นนะแกคงตาฝ้าไป เพราะ
คนเราที่เพิ่งตื่นนอนขึ้นมาอย่างง ๆ อยู่”

“นั่นนะซี อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้”

นพผลุดลุกขึ้นยืน กระจกมีดพกที่เหน็บไว้ใต้เข็มขัดออกมา และซ้อมบทควมมีด เขา
เดินออกมากลางห้อง ยืนท่าเตรียมพร้อม มือขวาถือมีดพกกระชับมัน ใบหน้าเคร่งขรึม และแลบลิ้น
ออกมาห้อยอยู่ข้างริมฝีปากขวา นัยน์ตาวาวโรจน์

เขาจ้วงแทงอากาศหลายที บางทีก็ทำท่าหลบคมมีดของศัตรู พันสกับนพมองดูอย่าง
เศร้าใจ

“น่าสงสารวะ” เสียดี้พูดกับพนัส “พวกวัยรุ่น หรือหนุ่มใหญ่ของไทยเรามีจำนวนไม่
น้อยที่คลั่งคาราหนึ่งถึงกับทักตัวเองว่าเป็นคนนั้นคนนี้ เหมือนคนนั้นคนนี้ เหมือนร็อค ฮัดสันบ้าง
เหมือนเอลวิส เพรสลีย์บ้าง บางคนก็ทำทำให้เหมือนพอล นิวแมน แฟรงค์ ซินตรา โทนี เฮอร์ดิส
ล้วนแต่คาราใหญ่ ๆ ทั้งนั้น ที่เก๋หน่อยก็อยากจะเป็นจอห์น เวย์น โรเบิร์ต มิซัน โรเบิร์ต สะแต็ค เฮน
รี่ ฟอนดา หรือเจมส์ สจ๊วต”

“ไอ้” พนัสเห็นพ้องด้วย “คนเหล่านี้ไม่เคารพตัวเองเลย เขาหาคิดไม่ว่าเป็นตัวเอง
ตัวเอง มีบทบาทตามอุปนิสัยของตนนั้นดีที่สุด ภาคภูมิที่สุด เพราะไม่ต้องฝืนทำให้เหมือนคนอื่น
โดยเฉพาะฝรั่งมันไม่มีกริยามารยาทเหมือนอย่างคนไทยเรา ซึ่งนิสัยของคนไทยเรานั้นสุภาพอ่อนหวาน
และนุ่มนวลยิ่ง”

เจมส์ ดินนพยังคงซ้อมบทบาทควมมีดอยู่กลางห้องตามลำพัง เสียงดิ่งดั่งโครมคราม
และเสียงที่พัสกับเสียดี้สนทนากันทำให้ศาสตราจารย์ดำรงดกใจตื่นขึ้นมา ลูกชายพลโทดิเรกลุกขึ้นมา
นั่งมองดูร.อ.นพอย่างแปลกใจ และกล่าวถามเสียดี้

“นั่นอายนพมันนึกขลังอะไรขึ้นมาละถึงได้ลุกขึ้นมาควมมีดสั้น มันจะไปควลกะหมาที่
ไหนวะ”

เสียดี้หัวเราะลั่น

“อยากรู้ก็ถามมันดูซิ”

นพเดินกำเข้ามาที่เตียงนอนทั้งสี่เตียง ใบหน้าของเขาเหี้ยม ลิ้นแลบออกมาจุกอยู่ใต้ริม
ฝีปากข้างขวาตลอดเวลา เขาเหนื่อย และหอบแฮ่ก ๆ แต่ก็ยังยกมีดจ้วงแทงอากาศอย่างคล่องแคล่วว่องไว
ในที่สุดเขาก็หยุดยืนเบื้องหน้าเพื่อนเกลอทั้งสาม แล้วกล่าวถามกับศาสตราจารย์ดำรง

“บทบาทของกันเป็นยังไง เรื่องนี้จะทำให้พวกคาราหนุ่ม ๆ อับแสงไปตามกัน ฮะ ฮะ
เจมส์ ดินจะต้องเป็นคาราชั้นนำของฮอลลีวู้ด การควมมีดสั้นในเรื่อง “ลูกผู้ชาย” จะช่วยให้กันมีแฟน
ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นอีกทั่วโลก”

ดำรงทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“แคะเธออะ เจมส์ ดิน”

“อ้าว ยังสงสัยอีกหรือเพื่อน ท่าควมมีดของกันมันก็บอกชัด ๆ ว่ากันเป็นใคร”

ร.อ.ดำรงฝืนหัวเราะ

“ท่าของแกมันเหมือนหมาหอบแดด หรือหมาบ้านี่หว่า ลิ้นห้อยออกมาอกปากอย่างนี้
เหมือนอ้ายแบล็กกี้ของลุงพลไม่มีผิด”

“เป็นยังไงน้า” นพพุดเบา ๆ แล้วหมุนตัวกลับเดินไปนั่งที่โต๊ะเขียนแปลน หยิบบทภาพยนตร์ขึ้นดูต่อไปแล้วพูดกับตัวเอง “คำนี้ถ่ายลงชื่อต ก้องเคลื่อนเข้ามาเป็นมีเดียมลงตอนนางเอกเดินเข้ามาหาเรา เราโกรธนางเอก.....”

เสียดี้พุดเสริมขึ้น

“เพราะนางเอกหนีไปหาคนที่อยู่ตะเภาสองอาทิตย์ คราวก่อนหนีไปชุดคอลลาที่ตาคลีหนหนึ่งแล้ว”

นพตวาดแเว็ดตามแบบฝรั่ง

“หุบปากเสียดี้เถอะ ทำไมพุดโง่ ๆ อย่างนี้ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับกะหรี นางเอกเป็นลูกเศรษฐีโวย”

สมนึกหัวเราะชอบใจ

“ลูกเศรษฐีโง่งไปเดินป่วนเปี้ยนอยู่ที่สัดหีบละ”

“บรอดเวย์โวย ไม่ใช่สัดหีบ และไม่ใช่อูคร โคราช หรือตาคลี แล้วไม่ใช่ถนนเพชรบุรีตัดใหม่เมืองแมนแดนสวรรค์ของพวกแยงกี้ และนิโกรอเมริกัน พวกแกไม่มีสิทธิ์ที่จะมาวิพากษ์วิจารณ์บทภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งเขียนโดยนักเขียนชื่อดังของสหรัฐ ฯ”

เสียดี้แกลิ่งกระเซ้าต่อไป

“ป. อินทรปาลิต ไซ้โหมละ”

เจมส์ คินนพท่าคายน

“นั่นมันนักเขียนชั้นสวะ หรือชั้นอี เขียนได้แต่บทหนังตละสูง ไม่ใช่หนังที่เรียกว่าภาพยนตร์.....เสียดี้โวย ก้นกำลังจะใส่สมาธิท่องบท”

พนัสพยักหน้ากับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“นอนเถอะวะพวกเรา ปล่อยให้พุดตามเรื่องเถอะ ถ้ามันคิดว่าตัวมันเป็นเจมส์ คินนพรุ่งนี้อากรก็จะชวนไปถ่ายทำหนังที่โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา หรือโรงพยาบาลศิริสัญญา”

นพตวาดลั่น

“มึงนะชิบ้า”

สามสหายหนุ่มต่างเอนกายลงนอน ปล่อยให้เจมส์ คินนพท่องบทภาพยนตร์ต่อไปตามลำพัง

อาหารเช้าวันรุ่งขึ้นขาด ร.อ.นพ และกิมหงวน

ทุกคนนั่งสนทนากัน และรอคอยอาเสียดี้ กับลูกชายของนิกร อย่างไรก็ตามพนัสกับสมนึก และศาสตราจารย์ดำรง ซึ่งนั่งรวมกันอยู่ที่โต๊ะเล็กขนาด 6 คน ไม่ได้ปรึกษาเล่าเรื่องนพให้สี่สหายหรือสี่นางตลอดจนท่านผู้ใหญ่ทั้งสองฟังเลย

อาเสียดี้กิมหงวนเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหารอย่างร้อนรน และยกมือไหว้คุณหญิงกับสี่นาง

“ขอโทษทีครับ ผมเข้าไป 10 นาที”

“มัวทำอะไรอยู่” นวลลอคอุ

“ท้องมันผูกจ๊ะนวล นั่งอยู่ในห้องน้ำตั้งครึ่งชั่วโมงรู้สึกว่ามันคลอดยากคลอดยืนเสียวจริง ๆ” แล้วเขาก็เดินมานั่งลงที่ข้างนิกร “หมูนี้อันเป็นอะไรก็ไม่รู้ ท้องผูกอย่างที่เขารเรียกว่าเป็นพรตึกหรือพรทิวค้ำนั่นแหละ”

นิกรว่า “อนามัยจ้คนนี่ กินอะไรก็ต้องกินเป็นเวลา หัดกินอย่างกันชีวะ กินมันตลอด 24 ชั่วโมง ท้องไส้สบาย วันหนึ่งกินถ่ายในราว 6 ชม เกิดมาไม่เคยท้องผูกกับใครเลย ยาถ่าย หรือยาระบายกันก็ไม่เคยกิน อย่าไปเชื่อดิเรกมันที่มันแนะนำให้กินอาหารเป็นเวลา แก่ต้องหัดกินจุกกินจิบ เหมือนกันบ้างชีวะ กินของเปรี้ยว หรือของเสาะท้องบั้ง เป็นต้นว่าส้มตำมะละกอ ถั่วฝักยาวต้มยำ มันจะช่วยให้เป็นยาระบายไปในตัว”

พล.ท.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“เรื่องมันชี้อายหงวน อ้ายกรนะมันยึดไม่เลือก มันเป็นโรคลำไส้ท้องเสียเรื้อรัง รั้วใหม่ อีกหน่อยมันก็ต้องตาย”

นิกรหัวเราะก๊าก

“แกหรือใคร ๆ ก็ต้องตายเหมือนกัน ไม่มีใครอยู่ค่าฟ้าหอรอกไว้ คนเราพอแก่ก็ตาย อย่างคุณพ่อก็คงไม่แคล้วปีนี้ หรือปีหน้า”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กำลังคุยกับนันทา ได้ยินนิกรพูดเช่นนี้ก็สะดุ้งสุดตัว แล้วหันมามองคุณลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“เรื่องอะไรแกมาแข่งฉันวะ ฉันมีชีวิตอยู่ฉันก็ไม่ได้หนักบาลแก หรือทำให้แกเดือดร้อนเพราะฉัน”

“ก็ผมไปว่าอะไรคุณพ่อละ ผมเปรียบเทียบให้ดิเรกมันฟัง คุณพ่ออยากจะอยู่ไปอีกสัก พันปีก็ตามใจชีครับ”

ประไพมองดูสามีของหล่อนอย่างเคือง ๆ

“อยากให้คุณพ่อตายเพื่อจะได้สูบมรดกของคุณพ่อไช้ใหม่ละ”

นิกรยิ้มให้เมียของเขา

“ไช้ก็ได้”

“บ้า – คนบ้า”

“บ้าทำไมถึงเป็นสัวเธอละจ๊ะ พุดดิประเดี๋ยพอมีเมียน้อยเสียเลยให้ดิ้นตาย ไพนะแก แรดขึ้นสนิมไปหมดทั้งตัวแล้ว เจียมตัวเสียบ้างชีเธอ ขอบตาก็ยื่น ตื่นเช้าก่อนอาบนำล้างหน้ามองดูยังกะ ผิดิบ”

“อ้อ เขียวหาเมียสาว ๆ หน้าตาจุ่มจิมชีคะ คุณนิกร”

“ไม่ต้องทำ ขอผลัดอีกปีเดียวเท่านั้นแหละ เธอจะต้องร้องไห้จี้มูกโป่ง”

“ถูระอะไรไปจะร้องไห้ กรรมเมียใหม่ได้ ไพก็มีผิวใหม่ได้เหมือนกัน เอาให้หนุ่มพ้อทีเดียว”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“อย่าพูดชั่วเข้ากันแบบนี้ไว้ย่ะ ประเดี๋ยวจะเกิดงานบินขามบินซ้อนส้อม และถ้วยแก้วบินหน้าตาแหก พ่อดิเรกกับแม่ภาก็จะวุ่นวายไปเท่านั้นเอง หน้าอย่างอายกรนะไม่มีสาว ๆ ที่ไหนเขาจะมารักหรอก”

นิกรยิ้มให้คุณหญิงวาด

“ไม่แน่ครับคุณอา อาจจะมีเด็กสาวคนหนึ่งที่รักผมเป็นชีวิตจิตใจก็ได้”

ประไพหยิบจานไข่ดาวหมูแฮมโปะลงบนกลางกบาลนิกรทันที จานใบนั้นหล่นลงบนพื้นห้องแล้วแตกออกเป็นสองสามเสี่ยง ส่วนไข่ดาว 2 ใบและไส้กรอกแบบไส้กรอกเยอรมันตะวันตกหลายชิ้นวางอยู่กลางศีรษะนิกรท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง

เจ้าแก้วยืนอยู่ข้างประตูทางด้านห้องโถง เขาปราดเข้ามาหานิกรทันที แล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

“รับประทานจะให้ผมช่วยอะไรบ้างครับ”

นิกรเม้มปากแน่นทำตาปริบ ๆ

“หยิบแม่ก็ราดลงบนกบาลของกัน แล้วหยิบขวดพริกไทยโรยลงไปนิดหน่อย ส่งซ้อนส้อมมาให้กันด้วย กันกระดุกกระดิกไม่ได้ ประเดี๋ยวไข่ดาวกับไส้กรอกหล่นลงบนพื้นห้องกันกินอย่างนี้แหละ สมมติว่ากบาลของกันเป็นจาน นี่แหละหิ้งसानุภาพของเมียกันล่ะ ต่อไปนี้กันเลิกกินข้าวบ้านเสียดี้ ไปกินที่บ้านไก่อดีกว่า เวลากินก็เอาอกเอาใจนั่งป้อนให้จันอิม”

ประไพตะโกนลั่น

“ไปสิ ไปประเดี๋ยวนี้แหละขนของไปเลยนะแล้วอย่ากลับมาให้เห็นหน้า จะไปอยู่กับไก่อเปิดหมูแมวที่ไหนก็ไป”

“ให้ตายห้า ให้ไฟราดเลือดแดงตาย”

“เฮ้ย” พลคู่เพื่อนเกลอของเขา “แม่เสื่ออยู่ดี ๆ อย่าเอาไม้ไปเหยย่น้อยเลยวะ รู้อยู่แล้วว่าคุณไฟจีหิ้ง และจี๊วะยังชอบกระเซ้า”

ทันใดนั้นเองเจมส์ ดินนพก็พาตัวเดินเข้ามาทางเฉลียงหลังตึก ทุกคนต่างจ้องมองดูนพเป็นตาเดียว เขากำลังอยู่ในบทบาทของเจมส์ ดินอดีตดาราใหญ่ นพสวมกางเกงบลูยีนขาแคบ และปลายขาอยู่เหนือตาตุ่ม มองแลเห็นถุงเท้าสีแดง สวมรองเท้าหุ้มข้อสีน้ำตาลไหม้ สวมเสื้อแจ็กเก็ตขนสัตว์สีแดงเพลิง และมีมือขวาหิ้วกระเป๋าผ้าใบใบหนึ่งซึ่งสะพายอยู่ข้างหลังบ่าขวา ท่าทางที่เดินนั้นก้มหน้า และสายตัวเล็กน้อย นพหยุดยืนกลางห้องและมองคุณพระศรีสหายกับสีนาง และเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ กับคุณหญิงวาด

“รู้เวลาบ้างซีอายนพ” นิกรดูลูกชายของเขา “ถึงเวลาแดก...เฮ้ย.....ขอโทษพูดหยาบไป ถึงเวลากินก็ต้องมากินซีไว้ย่ะ ถึงเขาจัดอาหารไว้โดยเฉพาะ พวกเราก็ต้องรอจัด....อู๊ย...หยาบอีกแล้ว ต้องรอกินพร้อม ๆ กัน แกมัวทำตะหวักตะบวยอะไรอยู่วะ”

เจมส์ ดินนพแสดงสีหน้าไม่พอใจ และเริ่มหัวเสียดเหมือนบทบาทของเจมส์ ดินในหนังซึ่งไม่มีใครจะปรากฏว่ามีอารมณ์ดี

“พ่อไม่เข้าใจผม หุบปากเสียดีเถอะน่า ผมมาซำก็เพราะมัวแต่นั่งท่องสคริปต์เรื่อง

“ลูกผู้ชาย”

นิกรหันมาทางเสี่ยหงวน

“ลูกชายถูกไปเสียแล้วโว้ย”

“นั่นนะซี” เสี่ยหงวนเห็นพ้องด้วย “ร้อนจะตายโหงดันใส่แจ็กเก็ตขนสัตว์แต่งตัวแบบ เจมส์ ดิน ทำทางก็เหมือน”

นพยิ้มให้อาเสี่ย

“อย่าว่าผมเลยนะ ลุงไม่ได้คิดอย่างที่ผมคิดหรอก”

อาเสี่ยหัวเราะ

“แจะคิดอย่างไรก็ช่างแปะไรละ ทำไมฉันจะต้องคิดเหมือนอย่างที่ เกิด ไปนั่ง ประจำที่โต๊ะแะแอะ เราจะได้กินข้าวกัน เสร็จแล้วใครจะไปเที่ยวไหน หรือพักผ่อนหย่อนใจทำอะไรก็ตามใจ เพราะวันนี้เป็นวันเสาร์”

“อ้ายนพ” พลร้องเรียกหลานชายของเขา “ถอดแจ็กเก็ตออกเสี่ยทีเถอะวะ”

“ถอดไม่ได้ มันเป็นสัญลักษณ์ของผม ลุงก็น่าจะรู้ดีแล้วว่าเจมส์ ดินชอบสวมแจ็กเก็ต สีแดง และชอบขับรถสปอร์ต” แล้วเขาก็หันมาทางบิดาของเขา “พ่อครับ จ่ายเงินให้ผมซื้อรถสปอร์ตสัก คันซี ผมขอสองแสนเท่านั้น”

นิกรยิ้มให้

“สองแสนเท่านั้นหรือลูก”

“ครับ ผมได้ค่าแสดงเรื่อง “ลูกผู้ชาย” แล้วผมจะใช้ให้พ่อ”

นิกรหัวเราะ

“ขอบคุณย่า หรือคุณตาเกษี สำหรับพ่อเสี่ยใจนะ บาทเดียวลูกก็ไม่ให้มึง มีอย่างที่ไหนวะ อยู่ดี ๆ ก็เกิดบ้าคลั่งอยากจะเป็นดาวหนัง แะก็ร้อยเออนพลูกชายของฉัน พ่อแม่ปู่ย่าตายายแะเป็นคนไทย แล้วทำไมจะต้องไปทำตัวให้เป็นฝรั่งดาวหนังที่ตายไปหลายปีแล้ว”

นพวาดคิ้ว

“พ่อไม่เข้าใจ และเห็นใจผม พ่อก็ไม่ได้มีเลือดเชื้อสายเป็นชาวอิสราเอล หรือจะว่าเป็น ชาวสก็อตก็ไม่ใช่ พ่อไม่น่าจะกระดุกอย่างนี้ พ่อเก็บเงินไว้หลายล้าน พ่อเพิ่งพึ่งพ่อก็เอาเงินไปไม่ได้ พ่อควรจะทำตัวให้เป็นพ่อสมัยใหม่ ค่อยอมให้ลูกริดไถ รักเคารพ เกรงกลัวลูก”

“เดี๋ยวก็นั่งเข้าไปเท่านั้นเอง พวกฉันไม่ใช่พ่อที่เกรงกลัวลูกโว้ย และไม่ยอมยกย่องลูก เรียกลูกว่าคุณนั่น คุณนี่ด้วย ออกไปให้พันรัสมิตินหน่ออ้ายนพ ถ้าเส้นมันกระตุกขึ้นมา แะจะอด น้ำพริกไปหลายวัน”

เจมส์ ดินกั้นหัวเราะ

“ก็เจมมีดพกเท่านั้น” พุดจบนพก็พาตัวเดิน ไปนั่งร่วมโต๊ะกับเพื่อนเกลอทั้งสาม

การรับประทานอาหารเริ่มต้นแล้ว มีไข่ดาวใส่กรอก และกาแฟร้อน ขนมปังปิ้งเนย และแยม ส่วนผลไม้มีกล้วยหอม และมังคุด บรรจุกอยู่ในจานพลาสติกขนาดใหญ่ นิกรรับประทานอาหาร

อย่างแหวกแนว ใช้ช้อนและส้อมตักไข่ดาวใส่กรอกที่วางอยู่บนศีรษะเขาลงมากินโดยไม่สนใจว่าศีรษะของเขาจะเลอะเทอะเประเปื้อน

กำลังกินอาหารกัน เจมส์ ดินนพก็ยกกำปั้นทุบโต๊ะตั้งโครม แล้วแผ่นพรวดลุกขึ้น

“กันไม่กินละไว้อัยนัส กันมีธุระด่วน”

พนัสหัวเราะเบา ๆ

“อย่าฟังชานักเลวอะอัยนพ ถอดแจ็กเก็ตชนสัตว์เครื่องจานของแก่ออกเสียเถอะ แกจะได้สบายใจขึ้น อย่างนี้เขาไว้ใส่หน้าหนาว ถึงแม้ว่าขณะนี้หน้าฝน แต่อุณหภูมิตอนเช้าวันนี้ก็ขึ้นถึง 33 องศาเซลเซียสกันดูมาจากห้องโถงเมื่อสักครู่นี่เอง”

นพยิ้มแค้น ๆ แบบเจมส์ ดิน

“แต่กันจะต้องไปพบเจเน็ต สิห์ให้ได้ เรื่องนี้เธอเป็นนางเอก มีความรักต่อกันอย่างสุดซึ้งซบเซาซึ่งใจ ทางบริษัทเขาจะส่งหนังสือเรื่อง “ลูกผู้ชาย” เข้าชิงตุ๊กตาทอง”

เสียดีพูดโพล่งขึ้น

“ตุ๊กตาทอง หรือตุ๊กตาเสียบบาล”

นพทำตาเขียว

“ตุ๊กตาเสียบบาลไม่ต้องชิงไว้อัย ใช้ดินเหนียวปั้นเอาเองได้ อย่าดูหมิ่นกันซีเพื่อน เจมส์ ดินนะมีชื่อเสียงทั่วโลกเหนือกว่าคาราใหญ่ทั้งหลาย เรื่องนี้กันได้เงินค่าแสดงถึงสี่แสนดอลลาร์ หรือแปลล้านบาท”

“อู” ใครคนหนึ่งที่นั่งอยู่ที่โต๊ะใหญ่ร้องขึ้น

นพหมุนตัวกลับมา

“ใครถูกรดหัวเจมส์ ดิน”

“ฉันเอง” พลตอบเสียงหนัก ๆ

“อ้อ แล้วไป นึกว่าพ่อจะได้บีบคอเอาลูกกระเดือกออกมาโยนเล่น”

“เอากะมันซี” นิกรพูดกับเมียของเขา “ลูกชายของไพนะส่งโรงพยาบาลบ้าได้แล้วนะ จะบอกให้”

ประไพยิ้มเล็กน้อย

“ก็เพราะพ่อจนไปได้เลือดพ่อกว่าเลือดแม่นะซีคะ กรนะเมื่อหนุ่ม ๆ ก็อย่างนี้แหละ ทำบ้า ๆ บอ ๆ ผิดมนุษย์”

นิกรชักฉิว

“ว่าแต่เขาแล้วตัวละ อยู่ดี ๆ ก็แก้ผ้าโทง ๆ”

“ว้าย.....บ้า ที่ไหนกัน”

“ก็ในห้องน้ำนะซี หรือไฟจะเถียงว่านุ่งผ้าอาบน้ำ เมื่อเช้านี้ก็แก้ผ้าแล้วยังฮัมเพลงเสียดีอีก”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง ประไพรู้สึกขายหน้าก็เถียงตอบเป็นเอ็น

“นุ่ง – ไฟไม่ได้แก้ผ้าอาบน้ำ ไฟเอาผ้าขาวม้าของกรนุ่ง”

นิกรอ้าปากหาว

“ตายห่า.....แล้วเพิ่งมาบอก กรเอาผ้าขาวม้าเช็ดหน้าตั้งหลายหน”

“ดี จะได้เฮง”

นิกรหันไปมองลูกชายโทนของเขา

“จะไปไหนล่ะ โวยเจมส์ ดิน”

นพหันมาทำตาเขียว

“เรียกเสียให้ถูกสิครับพ่อ ผม.....เจมส์ ดิน ไม่ใช่เจมส์ ดิน เมื่อคืนอ้ายนิกรมันก็เรียกผมอย่างนี้ ผมจะไปหาเจเน็ต สิห์ครับ ไปปรึกรงานกับเธอ”

“บ้านเขาอยู่ที่ไหนล่ะ”

“โรงแรมหัวลำโพง” เสียตีพูดต่อ

นพสะดุ้งเล็กน้อย ก็มองลูกชายของเสียหงวน

“แฟนแคะจะซื้ออยู่โรงแรมหัวลำโพง เจเน็ต สิห์พักอยู่ที่โรงแรม “สี่สหาย” ฐูใหม่ กันจะไปหาเขาเดี๋ยวนี้ แล้วจะหาซื้อรถสปอร์ตซี้ตักคัน พ่อไม่ให้เงินกันก็ไม่ใช่ไร กันเซ็นไว้ก่อน แล้วให้เขาส่งบิลมาเก็บที่พ่อ ลูกที่โตอย่างกันจะต้องหาทางล้างผลาญพ่อแม่” พูดจบ เจมส์ ดินนพก็เดินออกไปทางหลังตึก

นายพลดิเรกกวักมือเรียกเจ้าแห้วให้มาหาเขาแล้วออกคำสั่ง

“ตามอ้ายนพไป ลั่นสงสัยว่าอ้ายนพเป็นโรคประสาท เนื่องจากกระษณะนี้คร่ำเคร่งกับการงานมากเกินไป แกไม่ต้องคอยรับใช้พวกเราหรอก มันจะไปไหนก็ติดตามมันไป และอย่าขี้ใจมันเป็นอันขาด เรียกมันว่าคุณเจมส์ ดิน โรคประสาทแบบนี้ถึงไม่ร้ายแรงอะไร แต่ก็ทำให้คนไข้ผมเรอสิมตัว เพราะจิตไร้สำนึกที่เกิดขึ้นบางขณะ”

“ครับ รับประทานผมก็เป็นห่วงคุณนพเหมือนกัน”

นิกรกล่าวกับเจ้าแห้วทันที

“ถ้ามันจะไปเที่ยวไกลโดยไม่มีจุดหมาย แกต้องพยายามหลอกให้มันกลับมาบ้านนะ อ้ายหอกนี่ซุกขุ่นเสียแล้วสิ เกิดเป็นบ้าขึ้นจริง ๆ ก็ต้องเสียเวลาไปนอนป่วยอยู่ที่ปากคลองสานแรมเดือน เอ้า – เอาเงินไปเป็นค่ากาแฟ และค่ารถ” พูดจบนิกรก็ส่งเหรียญบาทแก่คร่ำคร่าอันหนึ่งให้เจ้าแห้ว

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานเก็บไว้ซื้อคิมคิบถ่านเถอะครับ”

“ซื้อไว้ทำไมวะ”

“รับประทานไว้ใช้เวลาเข้าห้องส้วมนะซีครับ” แล้วเจ้าแห้วก็เดินหัวเราะหึ ๆ ออกไปทางหลังตึก

เจ้าแห้วแลเห็นนพสะพายกระเป๋าเดินก้มหน้าแบบเจมส์ ดินตรงไปทางประตูรั้วหลังบ้าน “พัชราภรณ์” เขาก็วิ่งเหยาะ ๆ ตามไป

“คุณเจมส์ ดินครับ.....คุณเจมส์ ดิน”

เจมส์ ดินนพหุคชะงักหมุนตัวกลับ เพราะเจ้าแห้วเรียกเขาว่าเจมส์ ดิน ทำให้หันพออกพอใจเจ้าแห้วมาก และรู้สึกรักเจ้าแห้วขึ้นอีก

“ตามกันมาทำไม”

“รับประทานก็มารับใช้คุณนะซีครับ ดาราใหญ่อย่างคุณไปไหนก็ต้องมีคนใช้คนสนิทติดตามไปด้วย ให้ผมติดตามไปรับใช้เถอะนะครับจะได้สมเกียรติดาราใหญ่”

เจมส์ ดินยื่นมือให้เจ้าแห้วจับ

“โอ.เค.อ้ายแห้ว ต่อไปนี้แกคือเลขานุการส่วนตัวของฉัน” พูดจบเขาก็ล้วงกระเป๋าทางเกงข้างขวา หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่ง แล้วนับเงินส่งให้เจ้าแห้ว 500 บาท “เอา – เอาไปกินขนม”

เจ้าแห้วยิ้มตาเหลือก ยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ขอบพระคุณครับ แม่โว้ย...รับประทานคุณเจมส์ ดินของผมใจกว้างยังกะมหาสมุทรแปซิฟิก รับประทานขอให้ผมมีชื่อเสียงโด่งดังมีคณินิยมมากกว่าดารารอื่นเถอะนะครับ ยังไงผมรับใช้ขาดใจตายไปเลย คุณจะไปไหนล่ะครับ”

“ออกไปเดินเล่นให้คลายความเคร่งเครียดสักหน่อย เมื่อคืนนี้ก็นั่งอ่านสคริปต์และท่องบทของกันจนสว่าง ไปหากาแฟกินกันที่ร้านเจ้าเส็งดีกว่า กันไม่ชอบกาแฟงกันชอบกาแฟอย่างที่เขาชงขายกัน”

“ดีครับ รับประทานกินปาท้องโก๋จิ้มนมวิเศษไปเลยครับ”

เจมส์ ดินนพถอนหายใจเบา ๆ ยกมือซ้ายจับหน้าอกเสื้อแจ็คเก็ตเขย่า แหงนหน้ามองดวงอาทิตย์แล้วกล่าวกับเจ้าแห้ว

“ร้อนจังวะ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานทำไมจะไม่ร้อนล่ะครับ แจ็คเก็ตของคุณซับในหนัง และด้านนอกเป็นขนสัตว์ ถอดออกเสียเถอะครับ”

นพขมวดคิ้วย่น

“ถอดก็ไม่ใช่เจมส์ ดิน นะซีโว้ย”

“ใช่ซีครับ รับประทานคุณเป็นเจมส์ ดิน นุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียวมันก็ต้องเป็นเจมส์ ดินวันยังค่ำ”

“เออ จริงของแก พุดอย่างนี้ก็น่าฟังหน่อย ถอดก็ถอด แกช่วยถือกระเป๋าให้กันหน่อยซี”

เจ้าแห้วเอื้อมมือรับกระเป๋ามาจากนพ

“รับประทานเบาโหวง ไม่เห็นมีอะไรนี่ครับ”

“ใช่ มีแต่กระเป๋าเปล่า ๆ กันเคยดูหนังเห็นเจมส์ ดินเขาสะพายกระเป๋าผ้าใบ สวมแจ็คเก็ตเดินก้มหน้าสายไหล่กันก็ทำตาม แกว่ากันเหมือนเจมส์ ดินไหมวะ”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“รับประทานเหมือนยังกับแพะเชียวครับ”

“หา ไม่ใช่เหมือนยังกะแกะหรือ”

“รับประทาน แพะครับไม่ใช่แกะ เหมือนยังกะแพะเหมือนกว่ายังกะแกะ เชื้อผม
แกะครับ”

นพอดอดแจ็กเกิดชนสัตว์ราคาเกือบพันบาทออก และยกขึ้นพาดบ่าขวา พวกคนใช้ชาย
หญิงหลายคนพากันมองดูลูกชายของนิกรอย่างแปลกใจ เจมส์ ดินนพพาตัวเดินผ่านประตูรั้วหลังบ้าน
ออกไปในซอย “ประสิทธินิติศาสตร์” ซึ่งที่ดินเกือบ 10 ไร่ในหมู่บ้านหลังบ้าน “พัชรภรณ์” นี้เป็นของ
คุณหญิงวาดให้เขาเช่าปลูกบ้านอยู่อาศัย หรือร้านค้าห้องแถวสองชั้น นอกจากนี้ยังมีตลาดเล็ก ๆ ด้วย ช่วย
ให้ผู้คนในซอยนี้ไม่ต้องเสียเวลาไปตลาดใหญ่ เพราะผักปลา อาหารสดความีอยู่พร้อม ร้านชำร้าน
จำหน่ายสินค้าเบ็ดเตล็ด ร้านเครื่องคั้มและอาหารก็มี เจ้าแห้วติดตามเจมส์ ดินนพมาด้วย

ชายกลางคนคนหนึ่งเดินสวนทางมา เขายกมือไหว้นพอย่างนอบน้อม ในฐานะที่นพเป็น
หลานย่าของคุณหญิงวาด เจ้าของที่ดินที่เขาเช่าปลูกบ้านอยู่ แต่นพไม่สนใจ และไม่ยอมรับไหว้ ชายผู้
นั้นจึงบึ้งไปตามเจ้าแห้ว

“เป็นบ้าหรือนายแห้ว”

เจ้าแห้วกระซิบตอบเช่นเดียวกัน

“ยังครับแต่จวนแล้ว ผมคิดว่าไม่เกินเที่ยงวันนี้ เพราะอากาศมันร้อนอบอ้าวขึ้น
ทุกที”

ที่ร้านเค้าแก่เส็งเป็นห้องสองคูหา จำหน่ายอาหาร และเครื่องคั้ม นพพาเจ้าแห้วเดินเข้า
มานั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง เค้าแก่เส็งชาวจีนแต่ใจในวัยกลางคนได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี

เจมส์ ดินนพไม่สนใจกับใครทั้งนั้น เขาสั่งกาแฟร้อน 2 แก้ว สำหรับเขากับเจ้าแห้ว
ปาตองโก 2 บาท และนมข้นหวานอีกหนึ่งบาท ขณะที่เจ้าแห้วกับร.อ.นพกำลังนั่งดื่มกาแฟ และกิน
ปาตองโกอยู่นั้น เต้าทอง 4 คนก็ส่งเสียงเอะอะบุกเข้ามาในร้าน สี่วัยรุ่นตัดผมทรงเต้าทองแต่งกายแบบล้ำ
ยุค สวมเสื้อฮาวายสีตัดกันเหมือนเสื้อทีมฟุตบอล สวมกางเกงขาแคบฟิตเปรี๊ยะ แต่ละคนหน้าตาแปลก
ประหลาดมาก เหมือนกับมนุษย์ต่างดาว

สี่จิ๊กโก๋หยุดชะงัก และจ้องมองคุณนพอย่างขบขัน เจ้าหนุ่มปากเปราะคนหนึ่งแหกปาก
ขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ และยกมือชี้หน้านพด้วย

“เฮ้ย เจมส์ ดินหลุดออกมาจนออกจอไวย้ ฮะ ฮะ”

เจ้าแห้วจุกปาก

“อย่า อายน้องชาย เล่นกับคนบ้าถึงตายนะไวย้”

เจมส์ ดินนพสะดุ้งสุดตัว เหยหน้ามองดูเจ้าแห้ว

“นี่แกเข้าใจว่าฉันเป็นบ้าหรือยังไง ถ้าฉันเปลือยไปข้างก็ไม่ได้หมายความว่าฉันเป็น
บ้า” พุดจบเขาก็วางแจ็กเก็ตสีแดงสดลงบนโต๊ะ แล้วลุกขึ้นเดินเข้าไปหาเจ้าหนุ่มสี่จิ๊กโก๋เต้าทองกลุ่มนั้น ซึ่ง
พยายามทำตนให้เหมือนกับสี่เต้าทองศิลปินชื่อดังของอังกฤษ

“ว่าไงลูก” เจ้าหนุ่มร่างใหญ่กล่าวกับนพอย่างตระหนง และคูหมิ่นในฝีมือ

นพหัวเราะเสียงปร่า

“อยากจะถามคุณว่า ที่แกลแสดงกิริยาคุณหมิ่นก้ำวร้ายกันเช่นนี้นะ หมายความว่าอะไร”

“อ้อ หมายความว่ายังไงได้ทั้งนั้นเพื่อน นายเดี่ยวตัวต่อตัวดีไหม ถ้าแน่จริงออกไปออกร้านลองเอาหม้อกันคุกกี้ จะได้รู้ดีรู้ชั่วว่าใครจะแน่กว่าใคร อ้าวอยู่ในซอยใหญ่นี้เองโว้ย และอ้าวก็ถือว่าซอยนี้เป็นถิ่นของอ้าวด้วย หรือยังไงลูก”

นพกำลังสวมวิญญาณของเจมส์ ดินหมัดตรงขวาของนปล้นบึงออกไปทันที เจ้าหนุ่มร่างใหญ่ หน้าตาเหมือนหมาจิ้งจอกกระเด็นออกไปจากร้านเก้าอี้เก้าอี้ และล้มลงกับกระแทกพื้น เจ้าแก้วผู้ลุกขึ้นยืนตบมือหัวเราะก๊าก

“บอกแล้วว่าอย่ายุ่งกับคนบ้า เห็นไหมละ โป้งเดียวกันจ้าเบ้า ทั้ง ๆ ที่ปล่อยเพียงแค่ครึ่งหมัดเท่านั้น”

เจ้าเต่าทองคนหนึ่งถามเจ้าแก้วเบา ๆ

“เป็นบ้าแบบไหนพี่ชาย”

“ก็บ้าอยากเป็นเจมส์ ดินเหมือนกับแกสิคนบ้าอยากเป็นสี่เต่าทองนั่นแหละ”

“อ้าว – พูดยังงี้ก็อตะปากกันนะซีพี่ชาย”

เจ้าแก้วหัวเราะขณะที่จิกโต๊ะเก้าอี้ใหญ่ลุกขึ้นมาตะลุมบอนกับนพบนถนนคอนกรีตหน้าร้านเก้าอี้เก้าอี้

“พวกสี่จะเอาแก้อ้าวระะ ได้ซีเพื่อน แต่ว่าขอให้อ้าวคุณลวดยานนายของอ้าวก่อน”

เต่าทองทั้งสาม และเจ้าแก้วต่างออกมานอกร้านเก้าอี้เก้าอี้ ทำให้นายสี่ถอนหายใจโล่งอก เพราะอย่างไรก็สู้ได้ และข้าวของของเขาก็คงจะไม่พัง เจมส์ ดินพบกับหนึ่งในสี่ของสี่เต่าทองซึ่งมีนามว่าเจ้าตุ๊ อาร์.ซี. ได้ตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด นพใช้ผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าอ่อนพันข้อมือข้างขวาของเขา ตุ๊คล่องแคล่วว่องไวกว่านพมาก ชกหน้านพได้หลายที เจมส์ ดินนพป้องปิดหมัด และเท้าของเจ้าตุ๊ไว้ เมื่อเจ้าตุ๊เปิดช่องว่าง สุขขาของนพก็เหวี่ยงโครมออกไป ถูกขากรรไกรซ้ายของเจ้าตุ๊ทำให้หัวหน้าเต่าทองลงไปนอนผืนหวานอยู่ในเชิงไม้ถ่านของเก้าอี้เก้าอี้ และกรนครอกหมดสติ

นพหันมาพยักหน้ากับสามเต่าทอง

“เข้ามา ช่วยซ่อมบพันุ้ให้กันหน่อยเถอะวะ เข้ามาพร้อม ๆ กันทั้งสามคนแบบสุนัขหมู่ก็ได้”

สามเต่าทองปราดเข้ากลุ่มรวมเล่นงานนพทันที นพร้องห้ามเจ้าแก้วไม่ให้ช่วยเขาเมื่อแลเห็นเจ้าแก้วหยิบสามง่ามของเก้าอี้เก้าอี้ซึ่งพินอยู่ข้างประตูขึ้นมาถือ

“อย่า – อ้ายแก้ว กันแสดงเองสามต่อหนึ่งเรื่องเล็ก พันต่อหนึ่งยังไหว นี่แ่นะ....จอดไปอีกหนึ่งแล้ว มา – เข้ามา.....นี่ยังงี้.....สองละ”

หัวหน้าเต่าทอง และสมุนอีก 2 คนหมอบไปแล้ว ด้วยหมัดมหาประลัยของเจมส์ ดินนพ เหลืออีกคนหนึ่งวิ่งหนีเอาตัวรอด เพราะเสียขวัญหมดกำลังใจที่จะคิดสู้ เจ้าแก้วไล่กวาดเจ้าหมอนั้นไปทันทีแล้วปิดขาหลังทำให้เต่าทองวัยรุ่นล้มลงมือเท้าเหยียดยาว เปิดโอกาสให้เจ้าแก้วกระแทกกลางหลังสามสี่ครั้งติด ๆ กัน

“ทีหลังจำไว้อย่างมาใหญ่ในซอยนี้ มึงถามใคร ๆ เขาถูเออะ นักเลงในซอย “ประสิทธิ์ นิติศาสตร์” มีกูคนเดียว”

แล้วเจ้าแห้วก็เดินเข้ามาหาเขาซึ่งเขาเดินออกมาจากร้านกาแฟพร้อมด้วยแจ็กเก็ต และ กระเป๋าผ้าใบ

“รับประทานเป็นยังไงบ้างครับ คุณเจ็บตรงไหนบ้าง”

เจมส์ ดินนพหัวเราะเบา ๆ และพอใจเจ้าแห้วอย่างยิ่ง

“นิดหน่อยวะ ชกกันก็เหมือนกับสาดน้ำรดกันนั่นแหละ เร็ว – รีบเข้าบ้านเราไว้วัย ผู้คน ชักหนาแน่นขึ้นแล้ว”

นพกับเจ้าแห้วรีบเดินตรงไปทางประตูหลังบ้าน “พัชรภรณ์” พอเข้ามาในเขตบ้านเจ้าแห้วก็รีบปิดประตูใส่กอลงทันทีแล้วถามนพว่า

“รับประทานคุณชกยังไงครับ อ้ายสี่เต่าทองโดนเข้าคนละหมัดเดียว โกง โกงตุ๊ด โกง ไปตามกัน ตามกรรมคาคุณพนัสนั้วหมัดหนักแล้วก็ยังสู้คุณไม่ได้ รับประทานผมเห็นคุณชกครั้งหมัด เท่านั้น อ้ายพวกนั้นไม่น่าจะอยู่เลย”

เจมส์ ดินนพหัวเราะชอบใจ เขาแก้ผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าที่พันมือออก ซึ่งให้เจ้าแห้วดูสนับมือ ทองเหลืองอันหนึ่ง ซึ่งสวมอยู่กับนิ้วมือของเขา

“นี่ยังไงที่ทำให้หมัดของกันแข็งเหมือนเหล็ก”

เจ้าแห้วย่นดาเหล็ก

“โอ้โฮ รับประทานอย่างนี้เองหมัดของคุณถึงหนักเป็นบ้า อ้ายสี่เต่าทองหน้าหมาจิ้งจอกจะเข้ตจนตายไม่กล้ามาปะทะกับคุณอีก รับประทานมันคงเข้าใจว่าคุณเป็นนักมวยรุ่นไลท์เวทนะครับ” นพยิ้มให้เจ้าแห้ว และยื่นมือให้เจ้าแห้วจับ

“ขอบใจมากที่แกเจ็บร้อนแทนกัน ถ้าหากว่าแกเอาสามง่ามของนายเส็งที่มหน้าอกอ้ายพวกนั้นก็คงแทงทิ้งไปตามกัน คนที่แกใส่กระต๊อบเป็นยังไงบ้าง”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“อย่างมากก็แค่จี้โครงเตาะครับ รับประทานมืออย่างที่ไหน มาทำเป็นนักเลงในซอย “ประสิทธิ์” ๆ” เมื่ออาทิตย์ก่อนพวกนักเลงชอยกลางมาอาละวาดที่หนึ่ง ผมกับพรรคพวกเอาดาบไล่ฟัน รับประทานวิ่งหนีไม่รู้ทางไป อ้า – รับประทานคุณจะไปไหนต่อไปอีกล่ะครับ

นพว่า “อยากจะซื้อรถสปอร์ตเช็คกันแฮนด์สักคันหนึ่งวะ ราคาคงไม่เกิน 50,000 บาท แกมีเงินไหมล่ะ ขอยืมให้กันหน่อยซี”

เจ้าแห้วทำคอขุ่น

“รับประทานสัก 50 บาทก็น่าดูชมครับ ตั้ง 50,000 บาท คนอย่างผมตายแล้วเกิดใหม่อีกร้อยชาติก็หาไม่ได้”

“ว้า – เงินเพียงห้าหมื่นแกไม่มีให้ฉันขอยืม”

“ปู่โธ – รับประทานคุณพูดแบบลูกเศรษฐินีครับ รับประทานผมเป็นจี้ข้าพวกคุณ เงินเดือน 450 บาทเท่านั้น ใช้เงินเก๋ายังไม่หมดเงินเดือนออกอีก”

“ทำใจไม่หม่นนะใช้หนี้เขาใช้ไหมล่ะ”

เจ้าแห้วค้อนขวับ

“เล่นดักคอยังงี้ผมก็ตกลงด้านหมด”

นพอดอนหายใจหนัก ๆ และเม้มปากแน่น

“กลุ่มใจไว้วัย กูจะเอาเงินที่ไหนไปซื้อรถดี อย่างไม่ก็ต้องซื้อรถสปอร์ตที่สีแดงให้ได้ เหมือนเจมส์ ดิน ช่วยแนะนำหน่อยเถอะวะ”

เจ้าแห้วว่า “รับประทานจะยากเย็นอะไรล่ะครับ ไปที่บริษัทรถเมล์ของคุณบอกให้ สมุห์บัญชีเขาเปิดเชฟเอาเงินครึ่งแสนให้คุณ คุณก็ได้รถสปอร์ตที่เล่นเท่านั้น รับประทานผมรู้จักอยู่ขายรถ เช็ทกันแสนหลายแห่งครับ ผมจะพาคุณไปซื้อเอง ทะเบียนรถไว้โอนวันจันทร์ก็ได้ ผมจะได้ค่า คอมมิชชั่นบ้างอย่างน้อย ๆ ก็ 5 เปอร์เซ็นต์แหละครับ”

ลูกชายของนิกรเห็นฟ้องด้วย

“เออ – ความคิดของแกเข้าที่ไว้วัย จริงสินะ ไปเอาเงินที่รถเมล์ของพ่อ ถ้าอิตา สมุห์บัญชีไม่ยอมจ่ายให้ ก็ฟาดปากเสียดด้วยสนับมือสักสองสามที เท่านั้นก็จะรีบเปิดเชฟหยิบเงินครึ่งแสน มาให้กัน แล้วเราก็จะไปหาซื้อรถสปอร์ตกัน แกนี่ฉลาดหลักแหลมจริง ๆ”

เจ้าแห้วยิ้มเอียงอาย

“ฉลาดมานานแล้วครับ”

เจมส์ ดินนพยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วส่งกระเป๋าผ้าใบให้เจ้าแห้ว เขาสวมแจ็กเก็ต สีแดงเพลิงตามเดิม

“ไปเถอะอ้ายแห้ว แกกับกันมาสาบานเป็นเพื่อนตายกันดีไหมวะ เลิกเป็นเจ้านายคนใช้ กันเสียที”

เจ้าแห้วนั่งคิด

“อย่าเลยครับ จีนสาบานเป็นเพื่อนตายกับคุณ ผมก็มีหวังถูกเจ้านายทั้งหลายเหยียบ กรามผมแน่”

“ยังงั้นก็สู้ตายชีวะ”

“นั่นแน่ รับประทานให้ผมบรรลัแล้วไหมล่ะ”

นพหัวเราะแบบเจมส์ ดิน คือฟืนหัวเราะ แล้วเขาก็พาเจ้าแห้วเดินไปทางหน้าตึกใหญ่ โดยไม่สนใจกับพวกคนใช้ชายหญิง หรือพวกคนสวนที่มองดูเขาอย่างประหลาดใจ.....

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง นพกับเจ้าแห้วก็มาถึงอู่รถประจำทางของนิกร การณวงศ์ ขณะที่บริเวณอู่รถอันกว้างใหญ่กำลังวุ่นวายเกี่ยวกับการเดินรถเมล์ เด็กกระเป๋ากีบ 20 คน ยืนออกันอยู่ที่ เรือนชั้นเดียวเตี้ย ๆ หน้าอู่ซึ่งเป็นทางรถออก บางคนก็กำลังเบิกตัว บางคนก็จ่ายเงินค่าตั๋วให้พนักงาน บัญชีของบริษัท รถประจำทางหลายคันเคลื่อนออกไปจากอู่ และหลายคันแล่นเข้ามาในอู่เพื่อเติมน้ำมัน เชื้อเพลิง กิจการเดินรถของรถประจำทางทุกสาย ต้องทำงานแข่งกับเวลาเพื่อบริการประชาชน นายตรวจ พนักงานขับรถ และเด็กกระเป๋าทิ้งกระเป๋ากับกระป๋องคือกระเป๋ายิ่งต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย เกือบจะไม่มีเวลาพักผ่อน เริ่มตั้งแต่ 5.30 น. ถึง 23.00 น. ผลัดเปลี่ยนเวรกันทำงาน รถประจำทางของ

บริษัท “การณวงศ์” ได้รับความนิยมาจากประชาชนผู้โดยสารพอ ๆ กับรถประจำทางของบริษัท “ไทยประดิษฐ์” เพราะการเดินทางไม่ขาดระยะอันเป็นความสามารถของนายท่าผู้ปล่อยรถ นอกจากนี้พนักงานขับรถนายตรวจ และเด็กกระเป๋าทูคนยังมีมารยาทสุภาพนอบน้อมไม่เคยชกหน้าผู้โดยสาร หรือเอาระบอแก้วฟ้าตกบาสผู้โดยสาร ไม่เคยตะสุภาพสตรีซึ่งเป็นผู้โดยสาร อันเป็นข่าวที่หนังสือพิมพ์เคยลงมาแล้ว

มีป้ายกระดานแผ่นใหญ่หน้าสำนักงานของบริษัท คืออาคารสองชั้นในเขตอุดร มีข้อความเขียนไว้อย่างถนัดชัดเจนว่า

“อ้าวร้ายเพราะผู้โดยสาร พวกลื้อมีงานทำมีเงินเลี้ยงตัวและครอบครัวก็เพราะผู้โดยสาร ใครมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้โดยสาร หรือแสดงมารยาททรมต่อผู้โดยสารจะต้องถูกลงโทษอย่างหนักคือ

1. ตบหน้า
2. ตัดเงินเดือน หรือ
3. ไล่ออก

พ.อ. นิกร การณวงศ์

ใครต่อใครต่างยกมือไหว้ และทักทายเจมส์ ดินนพไปตามกัน ที่ช่างประจบสอพลอก็เข้ามาหา และทักทาย

“ผู้กองมาทำไมครับ จะต้องการรถไปทัศนจรหรือครับ” นายท่าเก่าแก่ของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีอายุในวัยชรากล่าวถามนอบน้อมในฐานะที่เป็นลูกของเจ้านาย

“ใครเป็นผู้กอง” นพพูดหัวน ๆ “ผมคือเจมส์ ดินดาราหนังชื่อดัง

นายท่ายืนนิ่งเฉยลืมหูลืมตาโพล่ง พอนพเดินตรงไปที่ตึกสำนักงานของบริษัท ชายผู้สูงอายุก็กระซิบกระซาบถามเจ้าแก้ว

“คุณนพไม่สบายหรือนายแก้ว”

เจ้าแก้วหัวเราะเบา ๆ

“ยังไม่แน่ใจหรอกน้า แต่ฉันก็สงสัยเหมือนกัน น้ำคิดดูก็แล้วกัน ร้อนจะตายโหงใส่แจ็กเก็ตขนสัตว์”

“นั่นนะซี ฉันก็สงสัยเพราะเหตุนี้แหละ”

เจ้าแก้วรีบติดตามเจมส์ ดินนพไปที่สำนักงานของบริษัท ร.อ.นพไม่ได้สนใจกับใครหรือทักทายใครทั้งนั้น ใครไหว้เขา พูดอะไรกับเขา ๆ ก็พยักหน้าหงิก ๆ ใบหน้าของนพเคร่งขรึมแบบเจมส์ ดิน คือเป็นคนที่มีความในใจ ทุกข์ใจ ยิ้มยาก เส้นลึก และไม่ใคร่จะหัวเราะ

หน้าห้องสมุหบัญชีมีป้ายห้ามเข้าก่อนได้รับอนุญาตเขียนติดไว้ที่บังตา แต่นพไม่จำเป็นต้องขออนุญาต เขาผลักบังตาประตูเดินนำหน้าพาเจ้าแก้วเข้าไปในห้องนั้น สมุหบัญชีเก่าแก่ของ

บริษัทซึ่งมีนามว่านายสำราญเจ้าของร่างอ้วนใหญ่วัย 50 เศษ เงยหน้าขึ้นมองดูอย่างเคือง ๆ เมื่อได้ยินเสียง บังตาเปิด แต่พอแลเห็นนพเขาก็รีบลุกขึ้นยืน ยกมือไหว้อย่างนอบน้อมยำเกรง

“สวัสดีสมุห์” เจ้าแห้วรับไหว้ และกล่าวทัก

นายสำราญหยุดยั้งทันที

“อ้าว! ไหว้ผู้กอง ไวยไม่ได้! ไหว้ลื้อ”

“อ้าว” เจ้าแห้วอุทาน “เป็นจันไป ถ้างั้นก็ไหว้ผมกลับคืนเสียสิครับ”

สมุห์บัญชาเปลี่ยนสายตามาที่นพ ซึ่งเข้ามายืนอยู่หน้าโต๊ะทำงานของเขา และมองดูเขา ด้วยแววตาแข็งกร้าวแบบเจมส์ ดิน

“คุณพ่อให้ผู้กองมาตรวจงานแทนท่านหรือยังไงครับ”

“เปล่า แต่ผมต้องการเงินสดสัก 50,000 บาทในเซฟนั้น จะเอาไปซื้อรถเช็คกันแสนคันี่ เล่นสักคัน”

นายสำราญก้มศีรษะเล็กน้อย

“ได้ครับ เงินสดในเซฟมีอยู่กว่าสองแสนครับ ผมจะจ่ายให้ผู้กองเดี๋ยวนี้ กรุณาขอ คำสั่งของท่านผู้อำนวยการให้ผมเถอะครับ จะได้เก็บไว้เป็นหลักฐานในการจ่ายเงิน”

เจมส์ ดินนพสั่นศีรษะ

“ไม่มีลายเซ็นของพ่อ และไม่จำเป็นต้องมี”

นายสำราญยิ้มแห้ง ๆ

“ถ้าเช่นนั้นผมก็จ่ายให้ผู้กองไม่ได้ครับ เพราะขาดระเบียบการจ่ายเงิน”

นพหันมาทางเจ้าแห้ว

“เอา – ต่อยหน้าคุณสำราญได้เลยอ้ายแห้ว ให้มันรู้ไปว่าเขาจ่ายเงินครึ่งแสนให้กันไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เงินทุกบาทเป็นของพ่อกัน เออซี”

เจ้าแห้วฝืนหัวเราะ

“จะดีหรือครับคุณนพ ถ้าผมไม่เข้าคุก พวกนายตรวจคนจับ และเด็กกระเป๋าก็คงแห่กัน เข้ามาเล่นงานผมแบนแปดแป้อยู่ในห้องนี่”

“ถ้ายังงั้นกูแสดงเอง” พูดจบเจมส์ ดินนพก็เดินอ้อมโต๊ะเข้าไปหาสมุห์บัญชาในท่าทาง คุกคาม

นายสำราญล่าถอยไปจนมุนอยู่ที่ผนังตึก.....

“ว่ายังไงคุณ จะจ่ายให้ผมหรือไม่จ่าย ถ้าจ่ายให้ผมเสียโดยดีคุณก็ไม่เจ็บเนื้อเจ็บตัว ถ้า ไม่จ่ายคุณจะไม่สำราญไปหลายวัน”

“โธ – ผู้กองครับ ผมจ่ายให้ไม่ได้หรอกครับ เพราะไม่มีลายลักษณ์อักษรเป็นคำสั่งของ คุณนิก”

“เนอะ..... ลื้อชื่อพ่อเดียวก็โดนเตะเท่านั้น”

“อ้าว แล้วผมจะเรียกชื่อท่านว่าอย่างไรล่ะครับ แฮะ แฮะ อย่าว่าวามฉุนเฉียวเลยครับ กรุณาให้ผมโทรไปถามคุณนิกก่อน”

“เอ๊ะ ผมไม่ใช่เพื่อนของคุณนะจะได้มาลื้อชื่อพ่อผม”

สมุห์บัญชีฟันหัวเราะ

“อ้า – เชิญนั่งก่อนซีครับ ผมจะโทรไปถึงท่านผู้อำนวยการ เรียนให้ท่านทราบว่าผู้กองต้องการเงินสดในเซฟห้ำหมีนบาท ถ้าท่านอนุญาตผมจะจ่ายให้คุณทันที”

นพคิด และพยักหน้า

“ก็ได้ คุณช่วยบอกพ่อผมด้วยว่าถ้าพ่อไม่ส่งจ่ายเงินครึ่งแสนให้ผม ผมกับอ้ายแห้วจะช่วยกันวางเพลิงเผาอุ้งรถของเราเสีย”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“ผมไม่เกี่ยวนะครับสมุห์ ให้คุณนพวางเพลิงคนเดียวก็แล้วกัน ความผิดฐานวางเพลิงน่าจะยิงเป้านะครับ”

เจมส์ ดิ้นนพถอยออกไปทางนอกโຕ้ะ แล้วทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ส่วนเจ้าแห้วเลี้ยงไปนั่งที่โຕ้ะพิมพ์ดีด นายสำราญทรุดตัวนั่งตามเดิมเอื้อมมือหยิบหูโทรศัพท์ขึ้นมาจากเครื่องของมันแล้วหมุนหมายเลขตรงไปยังบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งเขาแน่ใจว่านิกรคงจะอยู่ที่นั่นเพราะวันนี้เป็นวันหยุดงาน

“ฮัลโหล บริษัทธรมณ์ “การณวงศ” ครับ ผมสมุห์บัญชีต้องการจะพูดกับท่านผู้การนิกรครับ ครับ.....ขอบคุณ”

“นี่.....นายสำราญ” เจมส์ ดิ้นนพกล่าวอย่างเดือดดาล “ถ้าคุณลื้อชื่อพ่อผมอีกครั้งเดียวผมจะชกหน้าคุณแน่ ๆ”

สมุห์บัญชีเต็มไปด้วยความอึดอัดใจยิ่ง เขากำลังคิดว่านพป่วยเป็นโรคประสาท หรือโรคจิตอย่างร้ายแรง จึงทักทักเอาว่าตัวเป็นเจมส์ ดิน ผู้แห่งทิ้งไปหลายปีแล้ว

มีเสียงนิกรพูดตามสาย

“ฮัลโหล ว่าไงคุณสำราญ”

“อ้อ – ผู้การหรือครับ คุณนพนายแห้วมาหาผมนะครับ คุณนพต้องการเงินสดจากผมห้ำหมีนบาทครับ บอกว่าจะไปซื้อรถเช็คกันแฮนด์”

“ยังงั้นละอะ” เสียงนิกรพูดเร็วปรือ “อย่าจ่ายให้มันนะ บาทเดียวก็ได้ อ้ายนพกำลังเป็นโรคจิตชนิดหนึ่ง คลั่งคาราหนังเหมือนกับหนูม ๆ สาว ๆ อีกหลายคนที่เป็นโรคนี โดยคิดว่าตัวเป็นคาราหนังชื่อก๊อง เมียผมแม่อ้ายนพก็เคยคิดว่าเขาเป็นอลิซาเบธ เทย์เลอร์ เหมือนกัน บางทีผมเองก็เคยคิดว่าผมเป็นแพ็ท ูน”

“เป็นอันว่าผมไม่จ่ายเงินให้ผู้กองนพนะครับ”

“ถูกแล้ว ห้ามจ่ายอย่างเด็ดขาด”

“แต่คุณนพให้ผมเรียนผู้การว่า ถ้าท่านไม่อนุญาตให้ผมจ่ายเงินห้ำหมีน คุณนพจะวางเพลิงเผาอุ้งรถยนต์ของเราครับ”

“ไอ้โฮ ลูกชายผมน่ารักอะโรอย่างนี้ จ่ายให้มันไปเถอะคุณสำราญ เสียห้ำหมีนยังดีกว่าที่ผมจะพินาศล่มจม และต้องเสียเวลาไปปรับศพอ้ายนพหลังคุกบางขวางหลังจากเจ้าหน้าที่เขายิงเป่ามัน

แล้ว จ่ายไปคุณสำราญ มันเป็นกรรมของคนที่มึนงง ผมงก็ต้องคิดจนกว่าลูกจะตาย เลิกกันนะ ปวด
กบาลเต็มทนแล้ว ต้องกินแอสไพรินสักสองสามหลอด”

นายสำราญคอยมีสีหน้าชื่นขึ้น เพราะรอดพ้นจากถูกซ้อม เขาวางหูโทรศัพท์ลงบน
เครื่องของมันตามเดิม

“ว่าไงครับ” นพถามเสียงกร้าว

สมุห์บัญชีลุกขึ้นจากเก้าอี้ และยิ้มให้ลูกชายของพ.อ.นิกร

“ท่านอนุมัติให้ผมจ่ายเงินให้ผู้กองได้แล้วครับ”

เจมส์ ดินนพหัวเราะชอบใจ

“ใหม่ละ พ่อผมต้องคอนโทรลผม คุณก็น่าจะรู้แล้วว่า ลูกสมัยใหม่ต้องเป็นอย่างนี้
ข่มขู่พ่อแม่ ริด และไถพ่อแม่ เอาแต่เที่ยวเตร่สำมะเลเทเมา ไม่คิดประกอบอาชีพ รีบจ่ายเงินให้ผมเถอะ
คุณรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าเจมส์ ดิน พุดจริงทำจริง”

สมุห์บัญชีเดินไปที่ตู้โทรศัพท์ใหญ่ทางหลังห้อง เขาล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบพวงกุญแจ
ออกมาไขเฟ้อออก นพร้องบอกเขาทันที

“เอาหมิ่นสมุห์”

“แล้วกัน” นายสำราญอุทาน แล้วหันมามองคุณพ “ท่านสั่งจ่ายห้าหมื่นเท่านั้นครับ”

เจมส์ ดินนพยกปืนพกวิวอลเวอร์ 9 มม. ขึ้นจ้องสมุห์บัญชีแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“สมุห์มีลูก 8 คน เมีย 3 คน ถ้าไม่รักลูกเมียอยากตายผมก็ช่วยอะไรไม่ได้ ผม...เจมส์

ดิน ต้องการเงินสดหกหมื่นบาท ถ้าไม่จ่ายให้ผม เน้า”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“รับประทานไม่เคยเอาเงินใครนะครับ คุณนพ ผมเคยดูหนังมาหลายเรื่องแล้ว เจมส์

ดิน ชอบชกต่อยพวกอันธพาล หรือดวลมีดกับผู้ร้ายเท่านั้น”

เจมส์ ดินนพหันมาทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

“แกไม่เข้าใจกัน หุบปากเสียทีเถอะ พุดมากประเดี๋ยวพ่อยิงไส้แตก”

“อ้าว รับประทานเราพวกเดียวกันนะครับ”

“พวกเดียวกันยิ่งโวย แกคอยคุนอะฮ้ายแห้ว ถ้าคุณสำราญจ่ายเงินสดให้กัน ไม่ครบหก

หมื่น กันจะยิงหัวสมองคุณสำราญให้ท่องทั้งทันที กระสุน 9 มม. ถูกหัวสมองคุณสำราญโป้งเดียว

มันสมองกระจายเกลื่อนห้อง ลูกเมียร้องให้ไปตามกัน”

นายสำราญนับเงินพลาจ และพุดพลาจ

“ผมจ่ายให้หกหมื่นแน่ ๆ ครับผู้กอง ถึงท่านจะไล่ผมออกจากงานก็ยังดีกว่าผมถูก

ยิงทิ้ง”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้น

“ถ้าไม่อยากตาย คุณต้องจ่ายเงินให้คุณนพหกหมื่นห้าร้อยบาท เงินห้าร้อยบาทเป็นค่า

เบี่ยเลี้ยงของผม”

“ทะเล้ง” สมุห์บัญชีตวาดเว็ด “แกนะไม่มีสิทธิ์อะไรในเงินของบริษัทหรอก เพราะแกไม่ได้เป็นลูกหลานเจ้านาย”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“พุดยั้งเงินเดือนไม่ขึ้นอย่าบ่นนะ ชะชะ ผมไม่ได้เป็นลูกหลานเจ้านายก็จริง แต่ผมก็สามารถเพ็ดทูลคุณนิกรได้ในเรื่องความดีความชอบของคุณ อย่าลืมนว่าคุณนิกรรักใคร่ไว้วางใจผม”

“พอไวย์” นพตวาด “ลื้อซื้อพ่อกูสองหนแล้ว”

“ว้า...” เจ้าแห้วคราง “คุณนพนี่ซึกยังงิเสียแล้ว อย่างนี้รับประทานเขาไม่เรียกว่าลื้อซื้อพ่อหรือกรับ”

สมุห์บัญชีของบริษัทรถประจำทางวางธนบัตรใบละร้อยรวม 6 ปึก ลงบนหลังตู้นิกรเรียบร้อยแล้วเปิดตู้เรียปร้อย หยิบเงิน 60,000 บาทเดินกลับมาที่โต๊ะทำงานของเขา ส่งเงินสดให้ลูกชายของนิกร

“นี่กรับ หกหมื่นบาทตามความประสงค์ของคุณ”

“ขอบคุณมากสมุห์ เป็นอันว่าคุณรอดตายแล้ว เฮ้ย...มาเอาเงินทั้งหมดนี้เก็บไว้ในกระเป๋าค่าใบไวย์อ้ายแห้ว เราจะได้รีบไปซื้อรถกัน”

เจมส์ ดินนพพาเจ้าแห้วออกไปจากอู่รถของบริษัท “การุณวงศ์” ในเวลา 9.30 น.

ที่อุบยารถยนต์เช็คนั่นแฮนด์แห่งหนึ่ง

รถแท็กซี่คันหนึ่ง พานพกับเจ้าแห้วเล่นมาหยุดหน้าอู่พอดี เจมส์ ดินนพกับเจ้าแห้วต่างก้าวลงมาจากตอนหลังรถ แล้วนพก็กล่าวกับนักขับแท็กซี่

“เท่าไรรูกูม”

“ยี่สิบบาทกรับ”

เจมส์ ดินนพสะดุ้งโหยง

“ระยะทางเพียง 5 กิโลเมตรตั้ง 20 บาทเชียวระอะ”

“ผมเรียกราคานี้ในฐานะที่คุณเป็นเจมส์ ดินนพคาราหนังสือกึ่งนี้กรับ”

ร.อ.นพยิ้มแก้มแทบแตก เขาส่งธนบัตรใบละร้อยบาทหนึ่งฉบับให้นักขับแท็กซี่วัยกลางคน

“เฮ้า – หนึ่งร้อยบาทสำหรับคำพูดที่ถูกต้องใจผม นี่เป็นรางวัลสมนาคุณของผมโดยที่คุณไม่ต้องส่งชิ้นส่วน หรือตอบปัญหาใด ๆ”

“ขอบคุณกรับ เจมส์ ดิน” แล้วเขาก็รับธนบัตรใบละร้อยบาทมาจากนพ “ขอให้คุณโชคดีมีชื่อเสียงไปทั่วโลกตลอดกาลนานนะกรับ”

ความร้อนอบอ้าวของอากาศทำให้นพต้องถอดแจ็คเก็ตขนสัตว์สีแดงออกสะพายบ่า เขาเดินนำหน้าพาเจ้าแห้วบุกเข้าไปในอู่รถซึ่งมีรถเก๋ง และรถสปอร์ตตลอดจนรถจี๊ป และรถตรวจการมากมายไม่ต่ำกว่า 30 คัน สภาพของรถเหล่านี้ค่อนข้างใหม่ ถึงแม้บางคันพ่นสีในนี้ที่บิ่นออกก็ตาม

รถสปอร์ตสีแดงสดคันหนึ่งเป็นที่สะดุดตานอย่างยิ่ง ยี่ห้อของมันก็คือเป็นชั้นนั่นเอง ผู้ช่วยผู้จัดการอู่รถรีบเข้ามาต้อนรับนพอย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับท่าน”

นพยมให้

“เรียกผมว่าเจมส์ ดินดีกว่า”

หนุ่มใหญ่วัย 40 ปีมองคุณอย่างตื่น ๆ แล้วก็เปลี่ยนสายตาไปที่เจ้าแก้วซึ่งยืนอยู่ข้างหลังนพยมแล้วจะถามว่า ร.อ.นพสยามดีหรืออย่างไร เจ้าแก้วพูดกับ ผู้ช่วยผู้จัดการโดยไม่ออกเสียง

“แกคุ่มดีคุ่มร้ายครับ”

หนุ่มใหญ่พยักหน้ารับทราบ แล้วกล่าวกับเจมส์ ดินนพ

“คุณชอบรถคันนี้หรือครับ คุณเจมส์ ดิน”

นพยมเป็น

“ครับ บอกผมหน่อยซิว่ารุ่นไหน ราคาเท่าไร”

“รุ่น 1964 ครับ ราคา.....อ้อ.....ผมเสนอคุณห้าหมื่นห้าพันบาทตัวครับ สภาพของรถยังดีมากครับ ตัวถังเบาะและยางยังใหม่เอี่ยม เพราะเจ้าของเดิมใครจะได้อายุ เครื่องยนต์ดีมาก ไม่เคยยกเครื่องเลย เชิญตรวจดูและลองขับดูได้ครับ”

ฝากระโปรงหน้าหม้อรถสปอร์ตนั่นถูกเปิดขึ้น นพยมกับเจ้าแก้วต่างช่วยกันตรวจดูเครื่องยนต์ และสภาพของรถคันนี้ ผู้ช่วยผู้จัดการอุ้งขึ้น ไปนั่งประจำที่คนขับ และสตาร์ทเครื่องยนต์อวดนพยมซึ่งมันก็ติดขึ้นอย่างง่ายดาย แล้วเขาก็ดับเครื่องพาดตัวลงมาจากรถ

“ต่อได้ไหมครับ” ร.อ.นพสยามยม ๆ

“ได้ซีครับคุณ ของซื้อของขายไม่มีใครห้ามในเรื่องการต่อราคาหรอกครับ”

เจมส์ ดินนพพิวปากเบา ๆ

“สักหมื่นบาทเป็นอย่างยิ่งครับ”

ผู้ช่วยผู้จัดการอุ้งทำคายน เจ้าแก้วดึงตัวนพออก ไปกระซิบบกระซิบ

“รับประทานต่อแบบเจมส์ ดินซีครับ อย่าต่อในฐานะที่คุณเป็นลูกชายคุณนิกร โอ้อโฮ.....เขาบอกห้าหมื่นห้าพันบาทต่อหมื่นเดียว ยังงี้มันราคารถโกดังเก่า ๆ นี้ครับ ไม่ใช่รถสปอร์ตอย่างนี้”

“เออ – จริงไว้ย กันคือคาราใหญ่ไม่ควรจะต่อรองเขาให้ขายหน้า” พุดจบนพก็หันมาทางหนุ่มใหญ่แล้วนพยมให้ “ตกลงครับห้าหมื่นห้าพันห้าหมื่นห้า คุณทำใบรับเงินมาให้ผมซี ส่วนใบทะเบียนคุณเก็บไว้วันจันทร์ไปโอนให้ผมที่กองทะเบียนยานพาหนะของกรมตำรวจ”

ผู้ช่วยผู้จัดการอุ้งขายรถยนต์ตาเหลือกใจเดินระทึกด้วยความดีใจ เท่าที่เขาขายรถสปอร์ตคันนี้ได้งายดายที่สุด เหมือนกับขายสินค้าอันละบาท หรือสลึงเดียว ความจริงคันทุนรถเป็นสปอร์ตคันนี้ เพียงสี่หมื่นสามพันบาทเท่านั้น เจ้าของเอามาขายให้ที่อุ้งนี้ก็เพราะร้อนเงิน

“โอ—เป็นพระคุณครับเจมส์ ดิน คุณเป็นดาวหนังมหาเศรษฐีใคร ๆ ก็ทราบ เชิญไปนั่งข้างในก่อนครับ”

“ไม่ต้องครับ ผมยืนดูรถนี้ดีกว่า อ้อ – อ้ายแก้ว แก่ตกลงเรื่องค่าคอมมิชชั่นกับเขาซี อย่างน้อยแก่ก็ควรได้ 5 เปอร์เซ็นต์”

เจ้าแห้วยืมกลุ่มหัวกระเป๋ามาใส่เงินเดินตามผู้ช่วยผู้จัดการอุดรเข้าไปทางด้านในของอุเพื่อ
จัดแจงชำระเงินและคิดส่วนนายหน้าขายรถที่เขาควรจะได้จากอุนี้ หากทางอุไม่ยอมจ่ายให้เจ้าแห้วก็จะพา
นพไปซื้อรถที่อื่น

เจ้าแห้วกลับบ้าน “พัชราภรณ์” ตามลำพังในเวลา 14.00 น.เศษ

เขานั่งรถแท็กซี่เข้ามาในบ้านในท่าที่กระสับกระส่ายเร่าร้อนใจ คัทสันคันนั้นพาเจ้า
แห้วมาหยุดเทียบหน้าบันไดตึกใหญ่ เจ้าแห้วเปิดประตูบานซ้ายตอนหน้ารถออกเขาส่งธนบัตรราคา 10
บาทหนึ่งฉบับให้คนขับรถ แล้วพาตัวก้าวลงจากรถอย่างรวดเร็ว วิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นไปบนตึก

ตามเวลาที่กล่าวนี้ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งพักผ่อนสนทนากัน
ปรึษาหารือกันในเรื่องธุรกิจการค้า สีนางกับคุณหญิงวาด ประชุมญาติมิตรกันอยู่ในห้องชั้นบน ส่วน
พนัส, สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงชุกอยู่ในห้องทดลองที่ตึกเล็ก

เมื่อเจ้าแห้วเดินเข้ามาในห้อง สี่สหายกับท่านเจ้าคุณก็พากันมองดูเจ้าแห้วอย่างตื่น ๆ
เสื้อผ้าของเจ้าแห้วเปรอะเปื้อนโคลน และน้ำหลายแห่ง

“อ้ายนพล่ะ” นิกกรกล่าวถามถึงลูกชายของเขา

เจ้าแห้วทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อย

“รับประทานคุณนพไม่ยอมกลับบ้านครับ”

นิกกรขมดคิ้วขึ้น

“แล้วมันไปไหน”

“รับประทาน นอนอยู่ในห้องอุบัติเหตุที่โรงพยาบาลตำรวจครับ”

สี่สหาย และท่านเจ้าคุณหน้าตื่นไปตามกัน

“อ้ายแห้ว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องลั่น “เจ้านพเป็นอะไรไป”

“รับประทานขับรถลงไปในคลองประปาครับ”

“ตายแน่” นิกกร้องลั่น

“ยังครับ รับประทานเพียงแต่ถูกพวงมาลัยกระแทกหน้าอกสลบไปเท่านั้นเองครับ

ตอนนี้ฟื้นแล้วครับ รับประทานผมปลอดภัยอย่างไม่น่าเชื่อ ผมนำคุณนพไปส่งโรงพยาบาลแล้วผมก็รีบ
นั่งแท็กซี่มานี่ รถเป็นซัสปอร์ตสีแดงที่เพิ่งซื้อมาจากอุห้าหมื่นห้าพันพั้งยับเยินไปแล้วครับ รับประทาน
ชนต้นไม้ริมถนนแล้วก็พุ่งลงคลองในท่าที่สวยงามมาก ผมนึกว่าคุณนพตายแน่ แต่ไม่ยักตาย”

พล.ต.พลก่อกับคณะพรรคของเขาทันที

“ไปไวย้พวกเรา รีบขึ้นไปแต่งตัวไปเยี่ยมอ้ายนพที่โรงพยาบาลตำรวจ แต่อย่าบอกคุณ
แม่หรือเมีย ๆ พวกเราเป็นอันขาด”

นิกกรหันมาถามเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ลุงไปด้วยไหมล่ะ”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าชอกกล

“นี่แกเรียกฉันว่าลุงยังงั้นหรือ”

“ครับ คุณพ่อเป็นพ่อตาผมมาเกือบ 30 ปีแล้ว เปลี่ยนเป็นลุงเสียบ้าง”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

“เอา – ตามใจแกเถอะวะ ฉันเองก็ไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวเป็นสังกาศกับแกเลย แต่มันจ
ใจจริง ๆ ที่ลูกสาวของฉันเป็นเมียแก”

นิกรหัวเราะ

“ก็ให้ประไพมาเป็นผัวของผมบ้างซีครับ”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ต่างลุกขึ้นพากันเดินผ่านห้องโถงขึ้นบันไดไปชั้นบน เจ้า
แก้วถือโอกาสรีบไปเปลี่ยนเสื้อกางเกงของเขาที่เรือนพักคนใช้

อุบัติเหตุรถยนต์ชนต้นไม้ และหล่นลงไปแช่เย็นในคลอง ไม่ได้ทำให้เจมส์ ดินนพ
เจ็บป่วยมากมายอะไรนัก แต่เขาก็เลิกเป็นเจมส์ ดินแล้ว รถสปอร์ตคันนั้นซื้อมาใช้ไม่ถึงวันที่พังอย่าง
เรียกว่าซ่อมไม่ได้

จบบริบูรณ์